שם בית דין ולא יהיה בחוצה לארץ בית דין שנסטך

בארץ, הנה חשבוננו זה לא יועילנו כלום בשום פנים,

לפי שאין לנו לחשב חדשים ולעבר שנים בחוצה לארץ

אלא בתנאים הנזכרים, כפו שכיארנו כי פציון תצא

תורה. וכשיתבונן מי שיש לו שכל שלם לשונות

התלסוד בכונה הזאת יתבאר לו כל מה שאמרנוהו

באור אין ספק בו. והנה באו רמזים בכתוב יורו על

שרשי המלאכה שיסמכו בהם בידיעת ראשי הדשים

ועבור שנים, מזה אמרו ושמרת את החקה הואת

למועדה מימים ימימה, אמרו מלמד שאין מעברין את

השנה אלא בפרק הסמוך למועד, ואטרו כנין שאין

מעברין ואין מקדשין את החדש אל:: ביום תלפוד לומר

מימים ימימה. ואמרו חדשים אתה מחשב לשנים ואי

אתה מחשב ימים לשנים. ואמנם הורה שהתוספת בזה

אמנם יהיה חדש שלם, ואמרו חדש ימים ימים אתה

מונה לחדש ואי אתה מונה שעות לחדש, ואמרו שמור

את חדש האביב הורה כי שנתנו ראוי שנשמור בה

פרקי השנה, ולכן תהיה שמשית. וכבר התכארו

משפטי מצוה זו כלם בשלמות בפרק ראשון מסנהדרין

ובמסכת ראש השנה וברכות. (גא אל פרעה, זמנים כלכות

הידוש סתודש פ"ח):

נסולה מכל ב"ד לחר פמהם. (ו) והיו מסכימין שאין מעברין את השנה אוא אסן כן ירלה כנשיא. וכן בעדום החדש כוא כים כמקבל העדות ומקדש החדש ועם כל זה חילצו שאם כים במקום אחר יכא כבודו מחול ולא יכיו העדים סולכים אלא למקום הועד ובם יקדשו החדש כמו שממרו בפ' בחרא של ר"ה (דף ל"ה:). ומצוה מן התורה לשבר

מת כשנה ביהודה לא בשלר א"י והם שנהמכו בחרן מעברים חותם שם כמו שחמרו בפרק בתרא של ברכות (דף ס"נ) (ז) כשירד חננים בן אהי רבי יהושע לגולה היה מעבר שנים וקוכם הדשים בה"ל אמר לכם שכך מליטי בעקיבם כן יוסף שהיה מעבר שנים וקובע הדשים בה"ל מתרו הנה לעקיבת בן יוסף שלת הגיח כתוחו ויכד אמר לכם אף אני לא הנחתי כמותי וירדתי למרו לו גריים שהנחת נששו תיישים ופך אתרו לנו לכו אמרו לו משתפו מם תוזר בו כומב ומם למו יכם בנידוים והמתלמד מן המעשה כזה כי בלם רשות ב"ד של ה"י היה מעבר שנים וקובע חדבים. אבל ירחה לי שבזמן שבים המקדש קיים שהיו ב"ד הנדול במקומם ולהם הרשות נהונה מן הכתוב שנפתר של פי הדבר אשר ינידו לך מן המקום הכוש אשר יבתר כ' לש כיה רשות לשום אדם לעבר ולקדש הלח להם או ברשומן, וכן שמרו במכילתם כ' ימשים פותר תנין פתה פותר שחין מעברין אם השנה הלא בב"ד הגדול שבירושלים מ"ל רחשון כוח לכם דברו אל כל עדת בני ישראל, והוא הענין שפירשנו שהיה להם רשות מכל ישראל והשכמה של כולם לא שיהיו שהר ססמוכין פסולין לזם אבל כיון שגלו ובשל כח המשפע מהם שהמקום גורם ואין להם כה מפילו בסנהדרי קפנה לדון דיני נפשות ממותה שעה חסיה הרשוח ביד הנדול שבישראל לעבר ולקדם הפי' בה"ל, חה דבר הגון . והמרו שוד בירושלתי ברחשון של סנהדרין (סלכה ב") בח"ל

מין מעברין אוחה ואם עברוה אינה מעוברת מצוה ביכולין לעבר פוחה בארן אבל כשאיק יכולין לעבר פוחה בארץ מעברין אוחה בח"ל ברוך בן נריה עבר בה"ל חנניה בן להי ר' יהושע עבר בה"ל. [ולם אין בא"י] ב"ד של שלשה המוכין ולה בה"ל כדין הבמיכה מן התורה עד יהובע מפי משה מפי הגבורה בהמת שיהבסט המועדות ולם יושיל השבוננו בשום פנים כמשר הזכיר הרב, ופין חלוק והפרש בדבר בין שנמחה משם אומום האומה לגמרי שכבר היה זה כענין שאמר במם' יומא (דף כ"ד) רבי יכודה לותר נ"ב שנה לם עבר שיש ביהודה שנחתר מעוף השמים ועד בהתם

מדו כלכו ושם ממרו רבי יוסי שומר שבע שנים נמקיימה גפרית ומלח בל"י וכן בהיום שם אושים רבים מעמנו לחר שלין שם ב"ד ראוי לקדש ולעבר ר"ל ב"ד של שלשה סמוכין כדין והיום בעונותינו כבר בסל הב"ד הזה ונעדר מכל ישראל. וראיתי לו עוד בהלכות קדום החדש שהמר בזמן שחק סנהדרין במ"י מין קובעין הדשים וחין מעברין שנים מלם לרתח שבותן שלין ב"ד הגדול שדי כתומהין. ותה שלתר עוד (ו) שמה שהכ"ד הגדול סיו מקדשין ומשברין לא סיה רק לחלוק להם כבוד לפי שהיו רכשי כל העדה אבל כשרים כיו לזה גם שאר בתי דינין, כבר כתבתי שתן התורה לא היו כשרים בזה זולתם ורפיה עוד נותחתרם במכילסם שהכים הוח בעלמו מנין שפין מעברים פס השנה פלם

בבית דין כנדול שנאחר וכו', ומן כנחוש הוא לפרשו באשר פירש הרחב"ן שאחר כי היה להם רשות מכל ישראל אכל לא שיהיו פהולים מומהין ההרים, שהרי מהמחמר הזה משמע שחין מעברים כי הם בב"ד הגדול ולה משום שקבלו רשות מכל ישראל רק משום דכהיב בחדם הזה לכם וכמיך ליה דברו חל כל עדח ברי ישראל שמשממו הב"ד הגדול שהם עיקר כל העדה יעשו זאת המלום ולא אחרים, ועל כהיא (ז) דהנניה כבר השבחי שלא הניה כמותו במרן כמו שמפורש ביתרם. ומה שהמה עוד (ח) על מהמר הרב בהכורו הגדול שהדבר הזה שילמרך ב"ד הגדול הוא הלכה למשה מסיני , נ"ל שבודאי כן הוא כאשר הוכהנו לפיל בבירור מן הפסוקים. ומה שתמה עוד (מ) על דברי הרב ממה שכהב בחבורו כי עד חביי ורבח כיו מקדשים על פי כראיה, כבר כתבתי בפירוש הותו המהמר דכ"ז הינו כהבר כתב הוא בו לותר שבפל מהם כח ב"ד הגדול בכל בדברים רק בדברים התלויים במקום שהם דיני נפשוח, והשוכת קושיתו של הקנת כ' כלל וכונה הים . ומה שהמר עוד (י) כי פעם בפול בדוש על פי הרחיה הים לפי שבעלה השמיכה ולם מפרי בפול בים דין הנדול, כבר כהבתי שלכם לבדם היתה במלוה הזמת מם כן מין כדבר חלרי בסמיכה . ומה שהמר עוד (יא) כי מה שמתרן שהיה לריך לומר מקודש אינו מעכב, כ"ל כי לכתחלה היה לריך לחתרו בעת באפשר שהרי יצא לנו מהפסוק וכמו שהבאתר לפיל. ומה שאמר עוד (יב) כי מה שאמרו

הכמים מועדי ה' לריכים קדום ב"ד שחין פירושו שילמרך לחמרו בפה , חני חודה בזה רק מצוה היא כאשר כתבתי, והכלל בזה כוא כי זאת הכצוה אינה מסורה אלא לב"ד הגדול ובארץ וכל השאר פסולים לה ואיץ צריד כלם רק בשלשם מהם די וכשאין ב"ד בגדול ככי כים משורה לשלשה מומהים דהיינו במוכים והם גם כן יהיו בחרן וכשמין סמוכים הרי היא מבורה לכל אדם נדול ואפילו בה"ל וכלבד שלא המיח כמומו בארן ובזמן הזה באין סמיכה לא על חשבוננו אנו סומכים אלא על השבון ב"ד הגדול שחקנו למ והוא השבוו כ' הלל וסיפתו, חהו המוכן מלשוט בחשתו זאת למדקדק בה וכן הוא דשתו נ"כ בחבורו כנדול בהלכום קדום כחדם:

בחשבון זה שאמו מהשבין כיום ודבר הזה הנכה נמ"מ כום שבזמן שיש פנהדרין קובשין בחשבון זה שאמו מהשבים בו היום (ח) ויקשה לו עוד בשנין ושם הדבר מסורת והלכה למשה מסיני מה שלה ולחר בחלמוד ולא הזכר בשום מקום, (ש) והוא עלמו ז"ל הזכיר שם כי בימי הכמי המשי הכמי ההמי ההלמוד עד ימי אביי ורכא לא היו קובעין בחשבון ועל קביעות ה"י בראים היו פומכין וכבר בארנו שלא היחה הנהדרץ עוהנת לאחר חרבן ואם היו עוהגין בה לא היה בהם דין ב"ד הגדול ולם דין סנהדרין כלל , ועם כל זה לפי דבריו בספר הזה שהוא תודה שאפילו בקביעות ההשבון לריך שיהיה שם בארן ב"ד או שיהיה בח"ל ב"ד שנהתך בארן בעלו המועדות היום שיבום אליהו ז"ל ונחזור פל פי הראיה בב"ד הגדול והקדוש אתן בחהרה בימינו יהיה, שהום ע"ה (י) ראה שיהבפלו המועדות מפני הפסד ההמיכה כמו שנהבפלו דיני קובות וכל דבר שלריך שומחין ועמד וחקן בחבבון וקדש ועבר בו הדשים ושנים עד שיבנה בית המקדש ולפיכך היא שבפלה הראיה אלונו לפי שאין לנו ב"ד הראויין לקבל העדות ולקדש פל פיהם והוא פעותם של הקראין לא כדברי הרב. ושל הבואל להקשות מזו שהמרו (ר"ה דף ז') אין משברין את השנה לפני ר"ה ואם עברוה אינה מעוברת אבל מפרי הדוחק מעברין פוחה אחר ר"ה מיד, וחשובת זו השאנה בחין זמן העבור קבוע להם מן התורה אין להם אלא שלא יעברו אוחה אחר ניסן דכתיב החדש הוה לכם ראש חדשים ודרשו מכל ן שייבי זה ניסן וחין אחר ניסן אבל לפי שלא ביו רגילים בפבור אלא בקרוב לאדר שנודע לרם פנין באביב ופירות באילן ואם קדימו להם בשנה מן השנים יבוא הדבר לידי שכחה ושבוש מפני זה היה להם הקון שלא יעברו אותה קודם ר"ה שמא ישכתו הכם ויבאו לזלול בחמן בפסח ובמועדות והחט שאם עברוה לא חהא מעוברת עד שיחזרו יילה השבונם לפס בחמו וכך המרו השובי מהשביק גלויי לא מגליק, אבל כיון שראם החכם החכר בזמנו ביפול המושדות לגמרי אם לא יששה הקבוע כהוא ויגלה השבים לפי החשבון בב"ד בחשבון הזה אין מקדים ואין מאהר ושהדבר יוהר מושכם ומקובנ על סעם בדעתם המושדות בקביעות מאין שבוש ושנוי עמד וקדם הדשים ועבר השנים כולם לפי החשבון בב"ד כבום כבחוך ובחרן הנבחרם כרפוי. (יוי) ואני סבור שאין קדוש החודש משכב ולם הלריכו הכחים לומר מקודש מקודש אלם שהום מני לפרסומי מילהם בשלחם אבל מכיון שבסבימה דעת ב"ד שיהים ההדש הזה מום או חבר קורם אני בו חשר הקרטו אוחם שהרי רבי אנישור בר לדוק אומר (ר"ה כ"ד) בין מום בין הסר אין מקדשים אוחו שנאחר וקדשתם אם שנת ההמשים שנם שנים אתה מקדע ואין אתה מקדע חדשים ורבי אליעזר בר לדוק שהלכה כמונגו אמר (שם) אם לא נראה בזמנו אין מקדשין אותו אלמא אין קדוש מעכב. וכן למרו שמלוה לקדש ע"ם הרמיה והים מעכב והוא כ"ש בעבור. ומה שאמרו (ב"ב קכ"א) (יב) מועדי ה' לריכין מומחין ומועדי ה' לריכין קדוש ב"ד זהו למלוה, ש"ב לריכין ב"ד קאמר להשוב בהן ולההכים בהן אם מלאים אם חסרים ובשנים אם פשומה או מעוברת וכן המרו (ר"ה ז') בהא מעוברת בחושבות חלים מילהה, ולפי כל זה נאמר במשעה שהסכים כ' הלל הנשים ונים דיע על החשבון הזה והקן אותו לדורות בחדשים ובשנים קורם אני בהם אלה מועדי כ' משר מקרמו אנתם ועל זה הענין הוא היום כהדשים והמועדום עד יבום ויורם לדק למ:

כתב

לב שמה

גורם וא"ם וכא ירושטים נמי איקרי מקום לגבי אכילם קדשים ומעשר שני וכחיב במקום אשר יכחר כ', וי"ל דלנבי ד"נ וא מיקרי מקום אלא לבכם סנוים וכו' פ"כ. וכא קמן דלא קפדי כבנסדרין המקום מיוחד במקדם דסיינו לבכח כגצם הלא דוקא לד"נ לא לפל שהר מילי דסיים קדוש ע"ם כראום וטיבור שנים שאלו כלן נושנין כיו כל אותו זמן שביו סנסדרין כא"י וכיינו טעתא שעד אביי ורכא כומכין כיו על קביטות א"י בראים שניאם שביו כנסדרין שם כא"י כל אורו ופן. וכוס אין תקום למס שכסב עוד סרמב"ן וכנר ביארם שלא סיחם סנהדרין נוסגם לאתר מרכן ואם סע עוסגיו לא סים בכן דין ב"ד סגדול ולא דין סנסדרין כלל עכ"ל. כי סוא ו"ל חשב זה

מילמה כים, כי מה בהוא זיל כה לדון מפ"ם שכפולחם הוהדרו וישנה לה בחנות לה דנו דיני נשבות דמאופס שעם נתי בעלו כל סדינין סתנויין בכ"ד וכז', נראם לע"ד שאין התחייכות סום עדק כי דברים כששוטן גלחם סנסדרי וכו' שלא דנו מסדינים סתלויין בסם משחת ומס זו שאלם למאי כלכמא ומס זו השובה שלא דם ד"נ אבל זה מורה דאדוכה משום שראו דעדיין מילמא דסנסדרין בדוכמס קיימא לכמס מילי לפיכן באלו בא"כ למאי סלכמא גלהם ויבבס בחנות וחירנו דהיינו לדיני נפשות וכדיהכי שעתה דהוו דנפישי לכו רולחין וכו' וכמוכן מתנו הוה דלשהר מילי לא כעלם ולק ודאי בין מקדשין כושים עד צמן אניי. וכמום' כתכו ברים ע"ו מלמד בכתקום